

Myndir: Kalmar Lindenskov

á palli áður í slíkum föri. Ikki tí at tey koma verri frá tí enn nakar annar, men tí andlitini og nervøs eygu siga tað.

Onkur veit ikki, hvønn veg eyguni skulu vendast, og onkur gerst illa við, tá einar fyra ella fimm av vinikonunum veittrað, tá gingið verður framvið.

Men hetta er avgjørt eisini ein sjarma við øllum hesum, og í teimum fáu før-unum klæðini ikki eru nóg áhugaverd at hyggja at, ber til at stytta sær um stundir við at smágranska andlitini, gongulagið og okkurt annað, ið kann fanga eygað, tá vakur ungdomur fer framvið.

Arga hvønnannan og gera viðmerkingar

Meðan tey ungu í móta-klæðunum fara spákandi, hálvrennandi ella gangandi við kvikum fetum eftir pallinum, roynir Magnussen at finna eitt ella annað, ið hann kann arga Magnussen við – og øvugt.

– Jákup, tú missir ondina av at hyggja at hasari, argar Rasmus, tá ein kemur framvið.

– Nei, eg eri vorðin ov gamal til sovorðið, svarar Jákup aftur.

Í næstu løtu er tað hann, ið kann flenna, tá Rasmus um-talar eina hugvu frá Vera Moda sum eina »føroyska hugvu«...

Men ikki er tað ber arg-ing, ið kemur frá teimum báðum, sum í hvussu er eru vanir við mikrofonir.

– Her kemur so Súna, og hon hevur eina lítla, fitta tasku í hondini til billykl-amar. Hon ætlar sær nevni-liga sjálv at koyra heim, tá hon hevur verið til jólafrø-kost, sigur annar teirra ta einu ferðina.

– Ivast tú í, hvat tú skalt geva henni í jólagávu, tá tú møtir henni fyrstu ferð, so

eru gummistývlar altíð eitt heppið val. Tað gjørdi eg, men tað gjørdist kanska ikki so vælumtøkt...

Og soleiðis royna teir alla tíðina við smáum viðmerk-ingum at halda »showið« koyrandi.

Aftan fyri blaðmannin sita nakrar eldri damur, ið halda tónleik og tala koma ov hart út úr hátalarunum. Ikki er einki um tað, tær siga, men ikki fyrr enn móti endanum hevur Rasmus snarað knøttunum, so tað verður eitt sindur betri fyri oyruni.

»Tað besta« kom ongantið

Seinnu árin er tað vordíð rættiliga vanligt, at móta-sýningar av hesum slag eisi-ni umfatað undirklæði, og

hesin táttur plagar at verða væl umtøktur – ikki minst hjá mannfólkunum.

Tað er kanska, tí hesar framsýningar eru rættiliga nýggjar á klettunum, men so er jú eisini við øllum, ið er forkunnugt!

Myndamaðurin, ið hevur tikið nakrar myndir av tí, ið fer fram á pallinum, noyðist at fara, tá fyrsti tímin av sýningini er lagdur aftur um bak.

Hvat hann hevur í hug-anum, er ikki gott at vita, men tá hann fer, letur hann eina lítla viðmerking liggja eftir.

– Eg noyðist at fara nú, men tað besta er eftir enn, so tí fái eg onga mynd tikið av, heldur hann.

Um hann hugsar um tað, sum blaðmaðurin heldur, so

kom »tað besta« ongantið hetta hóskvøldið í Havnar Klubba.

Men kortini var nógv gott at síggja á pallinum, og tað er heldur ikki ov nógv av-gjørt, tá sagt verður, at við hesi fyrstu roynd síni at vísa fólki, hvat miðbýurin er, hevur Miðbýarlagið fing-

ið tað burturúr, ið ætlanin var.

Í hvussu er hava fólk sæð eina rúgvu av klæðum, tá sýningin er av nakað yvir klokkan tíggu.

Og ikki hoyrir tú eitt ein-asta av konufólkunum fara avstað við gremju um, at eingi undirklæði vóru sýnd

fram á pallinum hesaferð.

Tær vita sjálvandi, at onnur klæði eisini eru til, og umframt síni egnu ynksi, hava tær kanska eisini funnið okkurt at geva manninum ella dronginum í jólagávu.

Tað kann vera alt møgu-ligt: Klæði, prýði, hársnið, brillur ella okkurt annað...

